

ՀԱՅՐԵՆԻ ՍՈՒՍԱԿ

Ողբ չեն սոխակ, երգերդ անոյշ իրիկուն,
Այլ հոգեկան ալեկու.
Ո՞ր սրտին մէջ այնքան թարմոտ յոյզեր կան
Ընծայելու իրարու:

Երկինքը մեր չունի մըշուշ, թաւ ըստուեր,
Երեկոներն ամպելու.
Բոյնդ են հիւսած ոսկի վարսով աղջիկներ,
Շուրջը պըսակ վարդերու:

Մեր երգերէն առիր ամէն եղանակ,
Որ Մասիսի սիւքն ունին.
Քանի հազար բանաստեղծներ ու սոխակ,
Այդ երգերով փրկեցին:

Սայեաթ-Նովան անշուշտ եղաւ քու Մուսան,
Զայնը ձայնիդ խառնելով.
Գիտե՞ս որքան վառ է մեր սէրն հայկական
Ախուրեանի ափին քով:

Ու կը լըսեմ երգըդ ամէն իրիկուն
Աչուզի պէս սիրաւատ.
Քանի անոյշ բառեր ունի մեր լեզուն,
Գիշեր չըկայ քեզ համար:

Էլտարէթ, 12 Հոկտ. 1946

Ս. ՄԵՍՐՈՊԻՆ

Ճգնարանիդ դուռն ես եկայ բախելու,
Ես աչակերտ, դուռն դարերով վարդապետ.
Եկայ ողբերդ ու տեսիլներդ կրկնելու,
Աղօթքներուդ դեռ դանդիւնող երգին հետ:

Թոյլ տուր ինձ որ հոգիիդ շուրջը դառնամ,
Մոմին կարօտ բոցի նման անհանգիստ.
Ծունըր կրկնեմ անունիդ դէմ բիւր անգամ,
Եւ ես հազուիմ խարաղնի պէս կեանքըդ խիստ:

Ահա աչքերն Հայերուն քեզ ջահ բերի,
Խորանիդ շուրջ պաղատանքի կանթեղներ.
Աղօթքներէդ թէ կաթիլ մը ցուք հեղու,

Ծընած երկրիդ հազար անգամ երանի:
Մերն ես յաւէտ եւ սրբավայրդ տաճար
Ուր տեսիլքով դեռ կ'աղօթես մեզ համար:

Թարգմանչաց տօն, 26 Յունիս 1958

Հ. ՎԱՀԱՆ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԵԱՆ

ՄԻ ՕՐ

Հազած շորեր դու՞ ոսկեղօծ
Կը գաս մի օր գերեզմանոց,
Ես կը լինեմ այնտեղ թաղուած,
Դու կը տեսնես մի ծաղիկ բոց,
Կարմիր գոյնով սեւ սիրտը բա՛ց,
Այն իմ սիրտն է ծաղիկ դառած
Արեւի դէմ քեզ կարօտած:
Եւ այն քնքուշ ձայնով կամաց,
Կը չնջայ — Ես'ր, չեմ մեռած: